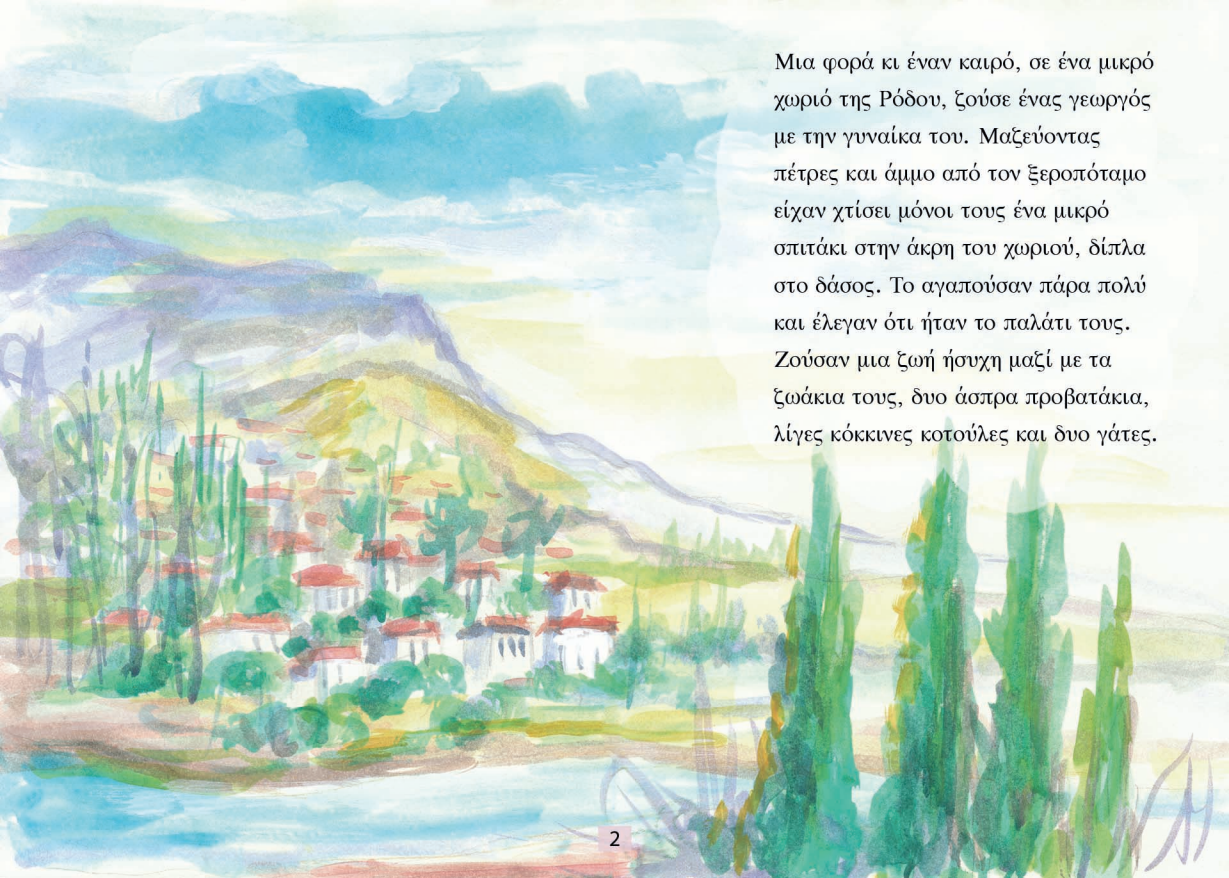

Η ΛΙΝΑ
ΚΑΙ Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ

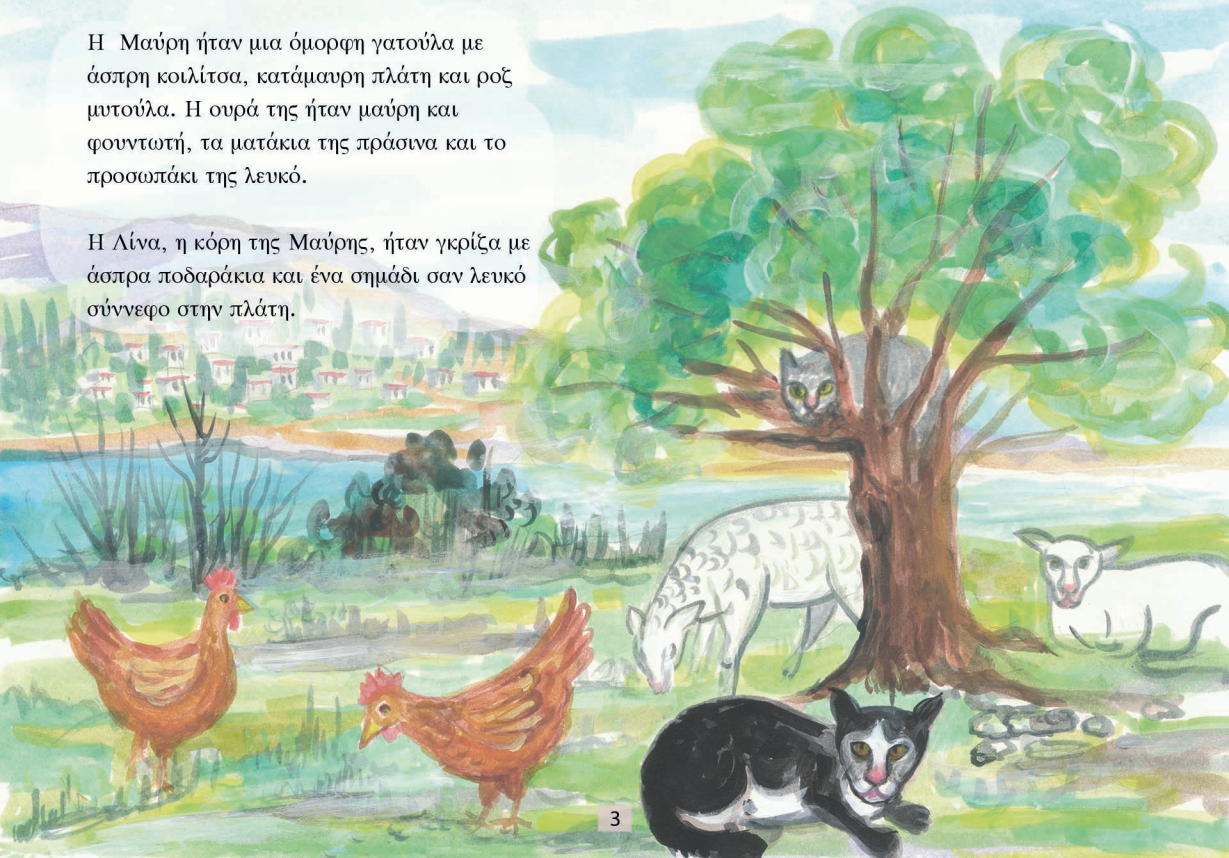
Ευδοκία Παναγιωτοπούλου

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριό της Ρόδου, ζούσε ένας γεωργός με την γυναίκα του. Μαζεύοντας πέτρες και άμμο από τον ξεροπόταμο είχαν χτίσει μόνοι τους ένα μικρό σπιτάκι στην άκρη του χωριού, δίπλα στο δάσος. Το αγαπούσαν πάρα πολύ και έλεγαν ότι ήταν το παλάτι τους. Ζούσαν μια ζωή ήσυχη μαζί με τα ζωάκια τους, δυο άσπρα προβατάκια, λίγες κόκκινες κοτούλες και δυο γάτες.

Η Μαύρη ήταν μια όμορφη γατούλα με άσπρη κοιλίτσα, κατάμαυρη πλάτη και ροζ μπουλά. Η ουρά της ήταν μαύρη και φουντωτή, τα ματάκια της πράσινα και το προσωπάκι της λευκό.

Η Λίνα, η κόρη της Μαύρης, ήταν γκρίζα με άσπρα ποδαράκια και ένα σημάδι σαν λευκό ούννεφο στην πλάτη.

Την άνοιξη γέννησαν και οι δυο. Πρώτη γέννησε η Μαύρη, τρεις γατούλες μικρούτσικες, χωρίς μαλλιά και με τα ματάκια τους κλειστά.

Τα γατάκια γεννιούνται με κλειστά μάτια και όταν περάσουν περίπου είκοσι ημέρες τα ανοίγουν σιγά - σιγά και δύο μηνών περίπου βγαίνουν από την φωλίτσα τους στην αυλή και αρχίζουν τα παιχνίδια και τους καυγάδες.

Η Μαύρη, η μανούλα τους, ανέβαινε σε ένα κούτσουρο και έβλεπε τα κοριτσάκια της να παίζουν.

Να βλέπατε πως καμάρωνε τα παιδιά της!

Η κυρία Κατερίνα, η γυναίκα του γεωργού,
γκρίνιαζε όταν πήγαινε να τα ταΐσει γιατί έτρεχαν
όλα μαζί γύρω-γύρω και νιαούριζαν δυνατά:

-Νιαουουου! Νιαουουου πεινάμε, Νιαου τι μας
έφερες; Νιαουηηηη....

-Πιο σιγά, τους έλεγε, θα με ρίξετε κάτω. Μην
τρέχετε ανάμεσα στα πόδια μου, θα σας πατήσω,
προσέχετε!

Και να! Σήμερα γέννησε και η Λίνα. Πω, πωωωωω! Έκανε έξι γατούλιδες. Κοιτάξετε παιδιά! Μαύροι, άσπροι, γκρίζοι, ασπρόμαυροι!

Τι λέτε; Θα τους δώσουμε ονόματα;

Τα μικρά γατάκια της Λίνας δεν τρώνε ακόμη αλλά θηλάζουν. Δηλαδή πίνουν γάλα από την μανούλα τους, όπως ήπιατε και σεις γάλα από την μανούλα σας. Την ρωτήσατε ποτέ αν θηλάσατε κι εσείς; Ρωτήστε τη να σας πει τι είναι θηλασμός.

Ο κύριος Κώστας αγαπά την Μαύρη πιο πολύ από όλα τα ζώακια του, γιατί όπως λέει εκτός από καλή κυνηγός και καλή μανούλα είναι και καλόκαρδη.

Ξέρετε τι έκανε πριν λίγες μέρες; Ακούστε να το μάθετε κι εσείς και να το πιστέψετε. Τα ζώακια παιδιά έχουν και αυτά καλή καρδιά.

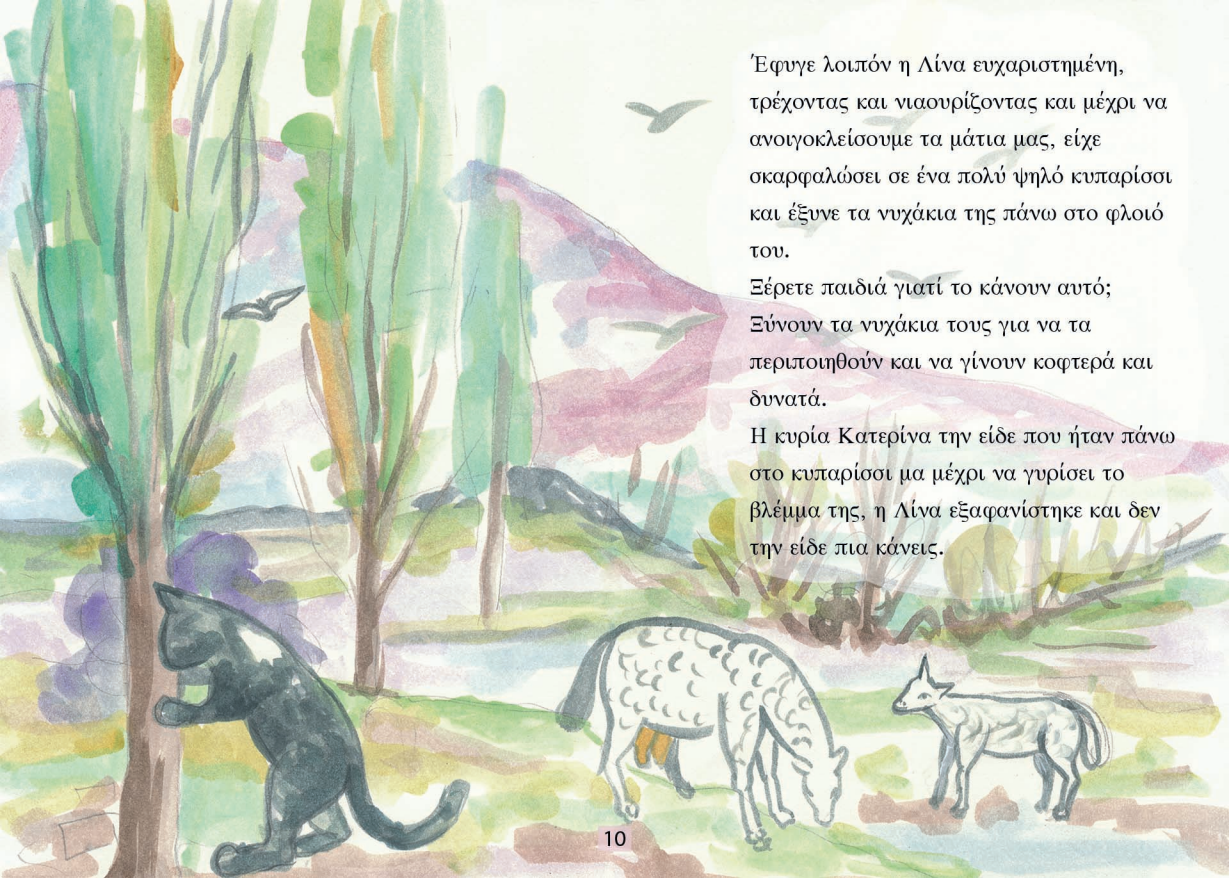
Η Λίνα, η γκρίζα γατούλα βγήκε πρωί - πρωί από την φωλιά που είχε μέσα στην αποθήκη του μικρού σπιτιού, η οποία ήταν μέσα σε ένα μεγάλο καλάθι στρωμένο με το παλιό ζεστό πουλόβερ του κυρίου Κώστα και πήγε μια βόλτα στο δάσος. Τα έξι γατάκια της κοιμούνταν ευχαριστημένα το ένα κουλουριασμένο δίπλα στο άλλο. Η Μαύρη την είδε και της φώναξε:

-Νιαοοοοουου... που πας Λίνα; Μην αργήσεις μικρή μου, έχεις πολλά παιδιά και είναι πολύ μικρά. Πρέπει να είσαι κοντά τους και να τα φροντίζεις. Νιαου! Νιαουου που πας;

-Ωχου! Όλο με μαλώνεις Μαύρη, μια βόλτα στο δάσος πάω για να κυνηγήσω. Βαρέθηκα να κάθομαι συνέχεια μέσα στο καλάθι. Τα μικρά κλαίει και θέλουν να θηλάζουν συνέχεια. Κουράστηκα, θέλω να πάω λίγο έξω.

-Γρρρ... Νιαου... Πήγαινε και να γυρίσεις γρήγορα, απάντησε με ανησυχία η μητέρα της.

Έφυγε λοιπόν η Λίνα ευχαριστημένη, τρέχοντας και νιαουρίζοντας και μέχρι να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια μας, είχε σκαρφαλώσει σε ένα πολύ ψηλό κυπαρίσσι και έξιψε τα νυχάκια της πάνω στο φλοιό του.

Ξέρετε παιδιά γιατί το κάνουν αυτό; Ξύνουν τα νυχάκια τους για να τα περιποιηθούν και να γίνουν κοφτερά και δυνατά.

Η κυρία Κατερίνα την είδε που ήταν πάνω στο κυπαρίσσι μα μέχρι να γυρίσει το βλέμμα της, η Λίνα εξαφανίστηκε και δεν την είδε πια κανείς.

An illustration of a car with a red steering wheel and a black and white cat and a brown cat in the back seat. A third cat, grey with brown spots, is sitting on the ground in front of the car. The car is parked on a light-colored surface.

Η Μαύρη γύρισε στη φωλιά της όπου την περίμεναν οι τρεις κόρες της. Η φωλιά βρισκόταν μέσα στο παλιό κι εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο του κυρίου Κώστα, στην άκρη του κήπου κάτω από την γέρικη ελιά. Της είχε αφήσει ανοιχτό το παράθυρο και έτσι η γατούλα μπαινόβγαινε σαν στο σπίτι της. Πήρε λοιπόν τα παιδάκια της αγκαλιά και τα έγλειψε με την γλώσσα της γύρω - γύρω από το κεφαλάκι τους για να τα καθαρίσει.

Αυτό παιδιά είναι το μπάνιο των γατιών. Έτσι καθαρίζει η μαμά γάτα τα παιδιά της. Αφού τελείωσε το μπάνιο τα πήρε αγκαλίτσα και κοιμήθηκαν οι τέσσερεις τους ευτυχισμένοι.

Μα ξαφνικά, ξύπνησε τρομαγμένη!
«Μα ποιοι κλαίνε;» σκέφτηκε. Τεντώθηκε
λίγο και χασμουρήθηκε για να συνέρθει.
«Μα τι συμβαίνει;»
-Νιαουουου! Νιαουουου!

Τα μικρά παιδάκια της Λίνας κλαίγανε
σπαρακτικά.

Η Μαύρη σηκώθηκε σιγά - σιγά για να
μη ξυπνήσει τις κόρες της και έτρεξε
στην αποθήκη. Τι να δει! Τα έξι μικρά
γατάκια της Λίνας ήταν ακόμη μόνα
τους και έκλαιγαν γιατί πεινούσαν
πολύ. Είχε έρθει το μεσημέρι και η
Λίνα ακόμη δεν είχε γυρίσει.

«Μα που πήγε; Τι μάνα είναι αυτή που εγκατέλειψε τα παιδιά της; Νιαου! Ανεύθυνη που άφησες τα μικρά παιδάκια σου και γυρίζεις από δω και από κει; Νιαου.» μονολογούσε η Μαύρη. «Νιαουουου, νιαουου, Λιναααααααααα!» την φώναζε με όλη την δύναμή της αλλά εκείνη άφαντη.

Η Μαύρη με το ποδαράκι της χάιδεψε τους έξι μικρούς γατούλιδες και τους είπε να καθίσουν ήσυχα - ήσυχα και ότι σε λίγο θα γυρνούσε η μανούλα τους. Αυτά λούφαξαν το ένα γύρω από το άλλο και μέχρι να φύγει η Μαύρη προσποιούνταν ότι κοιμούνται.

Ο κύριος Κώστας μαινόβγαινε στην αποθήκη ανήσυχος και η κυρία Κατερίνα που δεν άντεχε άλλο τα κλάματα των μωρών πήρε το σκαλιστήρι της και βγήκε έξω στο χωράφι να σκαλίσει τα λαχανικά της.

Γκαπ – γκουπ σκάλιζε νευρικά το χώμα γύρω από τα μαρούλια και τα κρεμμυδάκια της. Μόλις έφυγε η γιαγιά Μαύρη, τα μωρά, άρχισαν πάλι να κλαίνε και να φωνάζουν την μαμά τους. «Πεινάμε μανούλα, πεινάμε! Που είσαι μανούλα;

Η Μαύρη, είχε τις δικές της γατίτσες να θρέψει αλλά τι να έκανε; Έξυσε το κεφαλάκι της με το μπροστινό της πόδι και μια και δυο, πήγε και ξάπλωσε δίπλα στα έξι εγγονάκια της και αυτά τα καημένα ξελιγωμένα από την πείνα όρμησαν στην αγκαλιά της και γουργουρίζοντας άρχισαν να θηλάζουν και να πίνουν ζεστό γαλατάκι.

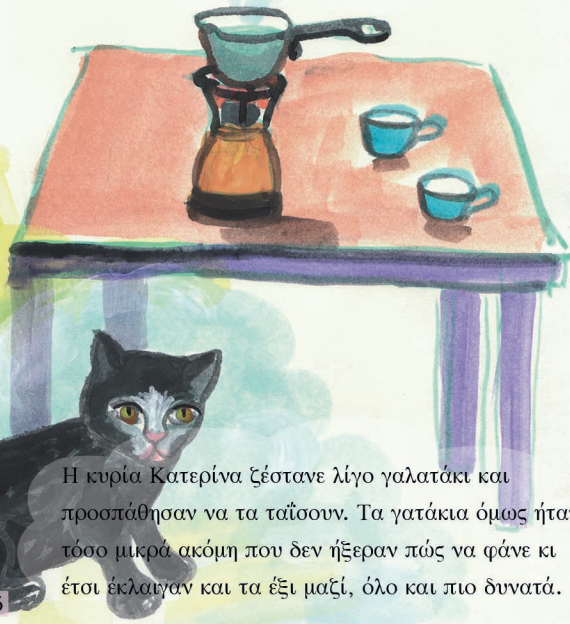
Μόλις αποκοιμήθηκαν η Μαύρη τα άφησε κουλουριασμένα στο καλάθι τους και σιγά-σιγά βγήκε έξω. Έπρεπε να φάει κάτι κι έτσι πήγε στο δάσος για κυνήγι, ώστε να μπορεί να κατεβάσει γάλα για να θηλάσει και τα δικά της γατάκια.

Ξέρετε τι εννοεί να κατεβάσει γάλα?
Ρωτήσετε την μανούλα σας να σας το πει.

Πέρασε λοιπόν η ώρα και ήρθε το απόγευμα. Ο ήλιος βασίλεψε και πήγε και αυτός στην μανούλα του. Όμως η Λίνα δεν γύρισε ακόμη. Τα γατάκια της πείνασαν πάλι και άρχισαν να κλαίνε πιο δυνατά. Ο κύριος Κώστας άρχισε να ανησυχεί και να φωνάζει την Λίνα να γυρίσει. «Λίνααα, Λίνααα! πιας πιας...». Τίποτε, άφαντη η Λίνα.

Άρχισε να πέφτει το σκοτάδι και το κρύο δυνάμωνε. Τι να κάνει; Αν άφηνε μέσα στο καλαθάκι τους τα μικρά γατάκια θα πάγωναν, γι' αυτό ο καλόκαρδος χωρικός τα πήρε μαζί με το καλαθάκι τους μέσα στο σπίτι και τα έβαλε κάτω από το κρεβάτι του.

Η κυρία Κατερίνα ζέστανε λίγο γαλατάκι και προσπάθησαν να τα ταΐσουν. Τα γατάκια όμως ήταν τόσο μικρά ακόμη που δεν ήξεραν πώς να φάνε κι έτσι έκλαιγαν και τα έξι μαζί, όλο και πιο δυνατά.

Χάλαγε ο κόσμος όταν ξαφνικά ακούστηκαν γρατσουνιές στην πόρτα και ένα δυνατό και άγριο νιαούρισμα.

Ο κύριος Κώστας άνοιξε την πόρτα και μέσα όρμησε η Λίνα σε κακό χάλι, λερωμένη και βρώμικη και μόλις που πρόλαβε να την πιάσει στην αγκαλιά του πριν μπει μέσα στο καλάθι με τα μικρά της. Η ουρά της ήταν γεμάτη κόλλα και υπήρχε κίνδυνος να τα κολλήσει!

Η κυρία Κατερίνα έφερε γρήγορα-γρήγορα το ψαλίδι, κούρεψε τα μαλλάκια από την ουρά της γάτας που ήταν γεμάτα κόλλα και μετά την έβαλε μέσα στο καλάθι με τα μωρά της.

Ξέρετε παιδιά υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που απερίσκεπτα κάνουν κακό στα ζώα και τα πουλιά... Έβαλαν λοιπόν ξόβεργες με κόλλα, για να κολλήσουν πάνω τους τα πουλιά ώστε να τα φυλακίσουν μετά στα κλουβιά. Δυστυχώς αυτή τη φορά κόλλησε και η καημένη η Λίνα, γι' αυτό έλλειπε όλη την ημέρα. Δεν έπρεπε να απομακρυνθεί από το σπίτι της και να τα αποτελέσματα!

Η κυρία Κατερίνα έφτιαξε τσάι στον άνδρα της και τον ρώτησε τι είναι οι ξόβεργες...

Οι ξόβεργες Κατερίνα μου είναι λεπτά μακριά ξύλα σαν κλαδιά τα οποία πασαλείβουν με μια δυνατή κόλλα και μετά τα βάζουν πάνω σε θάμνους ή δένδρα. Τα πουλάκια χωρίς να το ξέρουν κάθονται στα κλαδιά και κολλάνε. Έτσι την έπαθε και η Λίνα. Πήγε να πιάσει το παγιδευμένο πουλί και κόλλησε κι αυτή!

-Πω! Πω!, είτε η κυρία Κατερίνα, τι κακό πράγμα είναι αυτό.

-Μην ανησυχείς είτε ο κύριος Κώστας, μόλις ξημερώσει θα πάω στο δάσος και θα τις καταστρέψω όλες!

Ευχαριστήθηκε η κυρία Κατερίνα και πήγαν για ύπνο χαρούμενοι που ξαναγύρισε η γατούλα τους η Λίνα και δεν μείνανε ορφανά τα μικρά της.